

viet nam BULLETIN

Verschijnt om de 14 dagen

Redaksie: P. van Dorp
P. Korver
O.D.v.d. Muyzenberg
Tineke Nijenhuis
A.A. Regtien

Red./adm.adres: Viet Nam
Bulletin, ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam 4
Gironr. 1281198 t.n.v.
Viet Nam Bulletin

Abonnement f5.- per half jaar
Los nummer f0,40

No. 5 6 augustus 1966

Een van de belangrijkste bij het Vietnamese conflict betrokken partijen is het Zuidvietnamese Nationale Bevrijdingsfront, oftewel de "Viet Cong". Het paradoxale is echter dat er nu juist van deze organisatie zo weinig met zekerheid bekend is. Volgens de Amerikanen is het Bevrijdingsfront een regelrecht verlengstuk van het Centrale Comité van de Kommunistische Partij van Noord-Viet Nam. Volgens de Noordvietnamezen moet het Front beschouwd worden als de enige groepering die het Zuidvietnamese volk met recht kan vertegenwoordigen. Waar de waarheid precies tussen deze beide extreme meningen ligt, poogt prof. Bernard Fall na te gaan in een artikel, dat is opgenomen in het onlangs verschenen boek "Viet Nam Reader", een verzameling documenten en artikelen over het Vietnamese conflict, samengesteld door Bernard B. Fall en Marcus G. Raskin. (Prof. Fall, hoogleraar in de Internationale Betrekkingen aan de Amerikaanse Howard Universiteit, is één van de meest vooraanstaande kenners van de kwestie-Viet Nam. Raskin, nu mededirekteur van het Instituut voor Politieke Studies, te Washington D.C., was lid van de staf van het Witte Huis, en ontwapenings adviseur bij de Speciale Staf van de Nationale Veiligheids Raad onder President Kennedy). Fall heeft sinds 1953 een intensieve studie gemaakt van dit probleem, hij heeft Viet Nam verschillende malen bezocht en drie boeken en talrijke artikelen in Amerikaanse tijdschriften over dit onderwerp gepubliceerd.

Hieronder laten wij de voornaamste passages uit Fall's artikel over het Bevrijdingsfront volgen

"V I E T - C O N G O N B E K E N D E V I J A N D I N
V I E T N A M " door Bernard B. Fall.

Er is de laatste tijd veel gezegd en geschreven over de oorlog in Viet Nam, de bommen en de vliegtuigen die worden gebruikt, en de veelomvattende politieke kwesties die erbij betrokken zijn. Maar er wordt door beide kanten betrekkelijk weinig gezegd over de verborgen vijand, die in feite een groot deel van het grondgebied van Zuid-Viet Nam beheerst,

en die misschien wel 50 percent van de plattelandsbevolking van het land effectief bestuurt. Voor de regering van Zuid-Viet Nam in Saigon is de vijand eenvoudig de Vietcong, of VC, hetgeen "Vietnamese Communist" betekent. Voor de Verenigde Staten en hun trouwste bondgenoten is de VC een Orwelliaanse onpersoon. Hij bestaat eenvoudig niet, behalve als een uitvloeisel van het Noordvietnamese volksleger en de politieke leiders daarvan in Hanoi. Het State Department heeft er de laatste weken 1) een heel witboek aan gewijd om te bewijzen dat, in tegenstelling tot guerilla-oorlogen zoals die in Griekenland, Malakka en de Philippijnen, "de oorlog in Viet Nam geen spontane en lokale opstand tegen de bestaande regering is... In Viet Nam heeft een communistische regering het er welbewust op aan gelegd, om een soeverein volk in een naburig land te veroveren."

Als die zienswijze helemaal juist was, zou de hele Vietnamese opstand weinig anders zijn dan een invasie van buitenaf, zoals de Duitse agressie tegen Polen; en alle mogelijke maatregelen tegen Noord-Viet Nam zouden vallen binnen het inherente recht van een natie om zich tegen aanvallen te verdedigen.

De opstandelingen in Zuid-Viet Nam moeten, om voor de hand liggende redenen, de wereld van het tegengestelde overtuigen, namelijk dat zij een echte opstand tegen een serie onpopulaire regimes vertegenwoordigen, en dat zij bereid zijn het Zuidvietnamese volk een deugdelijk alternatief aan te bieden, zowel voor het tegenwoordige regime in Saigon als voor overheersing door Hanoi. Zoals het er nu voor staat, schijnen noch de Verenigde Staten (en Saigon), noch de guerillastrijders (en hun steunpilaren in Hanoi) hun beweringen zo ver te hebben gestaafd dat ze geheel overtuigend worden. De voornaamste oorzaak daarvan is waarschijnlijk dat de werkelijke waarheid ergens tussen de twee zienswijzen in ligt.

(....)

Bij afwezigheid van enige vorm van wettelijke oppositie, zelfs voor de heftigste anti-communisten, moest alle oppositie tegen de regering-Diem noodzakelijkerwijs de vorm van een samenzwering, en vroeg of laat een echt "verzets"-karakter krijgen. Dat was al zo, lang vóór de communistische subversieve Aktiviteiten een grote bedreiging voor Zuid Vietnam "binnen te vallen". Diens presidentiële dekreet no. 6 van 11 januari 1956 maakte het mogelijk dat iedereen die een "gevaar voor de staat" was gebleken, voor onbepaalde tijd in een concentratiekamp werd vastgezet. Dat ging veel verder dan de preventieve detentie-wetten, die niet-communisten zwaarder troffen dan communisten, omdat het apparaat van de laatsten beter was afgestemd op klandestiene operaties.

Tussen de verdeling van 1954, en juli 1956 (het tijdstip dat oorspronkelijk was bepaald voor herenigingsverkeeringen (de Geneefse Conferentie) nam het communistische netwerk in Zuid Vietnam een voorzichtige, rustige houding aan. Ongeveer 80.000 C : vers gerekruteerden en hun gezinnen waren vertrokken naar gebieden ten noorden van de 17e breedtegraad. Dágenen die achterbleven waren een elite guerillakader-macht van misschien nog geen 5000, en de traditionele linkse elementen in Saigon. In 1953 werd in Saigon nog een Trotskist in de gemeenteraad gekozen, en Diem's broer Nhu leidde zelfs een Katholieke Arbeidersbeweging voor de Vrede.

Zoals president Eisenhower later in zijn memoires zou opmerken

schatte elke serieuze waarnemer dat de Noord-Vietnames leider Ho Tsji Minh zelfs verkiezingen zonder dwang in heel Vïet-Nam met 80 percent van het stemmenaantal zou winnen. Met de verkiezingen nog maar twee jaar verwijderd, hadden de communisten geen redenen om kostbaar kader voor avonturen op korte termijn te riskeren.

Dat is precies wat de latere leider van het "Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Viet Nam" (NBF), de advocaat Nguyen Huu Tho uit Saigon, bedoelde toen hij tegen de Australische communistische schrijver Wilfred Burchett verklaarde: "Er waren gemengde gevoelens over het uitstel van de hereniging met twee jaar, maar de algemene opinie was, dat dit een lage prijs was voor het herstel van de vrede en een normaal leven, vrij van buitenlandse overheersing."

(...)

Toen de Zuid-Vietnamese regering zich, openlijk aangemoedigd door de meeste Westerse machten, niet hield aan de uiterste datum juli 1959 voor de verkiezingen, werd het overduidelijk dat er een dodelijke strijd met Hanoi zou volgen, tenzij Hanoi duidelijk gemaakt kon worden dat het in zijn voordeel was om samen te leven met een zuidelijke rivaal die te sterk was om door subversieve activiteiten omver te worden geworpen. Dat had kunnen gebeuren, wanneer het Diem-regime een politiek had gekozen, die een zo groot mogelijke steun van het volk zou hebben opgeleverd en de rol van de communisten zou hebben gereduceerd tot die van ineffektieve kwelgeesten. Het regime deed precies het tegenovergestelde.

Door een presidentieel dekreet van juni 1956 maakte Diem een eind aan het systeem waarbij dorpsraden en burgemeesters verkozen werden. Dit legde rechtstreeks op de Vietnamese boerenbevolking het diktatoriale bewind, dat Diem centraal al hanteerde. In maart 1957 schond het regime openlijk de laatste beperkingen die werden opgelegd door de akkoorden van Genève, met betrekking tot de repressailles tegen "vroegere leden van het verzet" - dat wil zeggen ex-guerilla's van de Vietminh die tegen de Fransen hadden gevochten en waaronder veel niet-communisten waren. Hogelijk gerespecteerde, niet-communistische schrijvers als Jean Lacouture van Le Monde en Ghilippe Devillers (schrijver van het klassieke Franse boek "Histoire du Viet-Nam de 1940 à 1952") beweren dat sommige vroegere Vietminh-guerilla's zich eenvoudig

aaneengesloten om hun fysieke uitroeiing, tezamen met de eenheden van de secten, te vermijden. Volgens Devillers "betekenden de allesoverheersende behoeften van de wereldwijde strategie van het socialistische kamp weinig of niets voor de guerillastrijders die in Nam-Bô (Zuid Viet Nam) werden opgejaagd... Hanoi gaf de voorkeur aan diplomatieke nota's, maar zou ontdekken dat het zich in een dwangpositie bevond."

Naar mijn mening lag de werkelijke situatie daar ergens tussenin: Hanoi was ongetwijfeld bezorgd over wat er met zijn trouwe volgelingen in het zuiden gebeurde. Maar andere communistische regeringen hadden al eerder falende guerillabewegingen in de steek gelaten, in Griekenland, Azerbeidzjan, Indonesië, Malakka en elders. In het geval van Vietnam, echter, heeft Hanoi waarschijnlijk geoordeeld dat:

- a) De Zuid-Vietnamese regering bezig was zijn eigen volk zo zeer tegen zich in het harnas te jagen, dat zelfs een guerillabeweging die slechts in bescheiden mate werd aangemoedigd en gesteund, er zeer wel in kon slagen de regering omver te werpen.
- b) Saigon's Amerikaanse adviseurs zo verblind waren door Diem's "successen", en zich zo weinig bewust van de werkelijke zwakke punten van de toestand, dat een opstand succes zou kunnen hebben

voordat het logge Amerikaanse apparaat op gang zou kunnen komen. Zoals uit de gebeurtenissen zou blijken, had het plan bijna succes. Hoe goed het, zelfs zonder hulp van buiten, werkte, blijkt het beste uit de geleidelijke toename van het aantal dodelijke aanslagen op dorpschouwen tussen 1957-58 en 1959-60. De nieuwe guerillas begonnen de controle te krijgen over het enige dat in een revolutionaire oorlogssituatie waard is te worden beheerst: mensen, en nog wel mensen van het platteland. Met een methode die een lange, professionele ervaring verraadde, vestigden de guerilla's eerst "verzetsbases" in bepaalde provincies in de Mekong delta, zoals Chau-Doc en My-Tho. Daarna begonnen ze Saigon af te snijden van het dichtbevolkte, aan rijst rijke delta-gebied. Maar het programma bevatte meer dan terrorisme. Er was ook goede propaganda, zoals het "drie keer met"-programma ("een goed kaderlid woont met, eet met en werkt met de bevolking"), een paar bescheiden hervormingen en zelfs een zekere mate van fysieke verbetering.

(...)

Een veelbetekenend feit in het bestaan van het Bevrijdingsfront is - en dit argument kan zeer wel worden gebruikt om de theorie te ondersteunen dat het volledig een marionet van het noorden is - dat het zich tot nu toe nog niet heeft omgevormd in een "bevrijdings-regering". Het heeft weliswaar kwasi-ministeries, maar die worden, en dat is typerend, "commissies" genoemd (commissie voor militaire zaken, buitenlandse zaken, informatie en opvoeding etc.) en die worden niet in handen van één persoon gelegd. De vertegenwoordigers van het Bevrijdingsfront in het buitenland, in Algiers, Havana, Cairo, Djakarta, Berlijn, Praag, en sinds kort Moskou en Peking, maken geen aanspraak op diplomatieke status, hoewel ze dat in bepaalde landen waarschijnlijk wel zouden kunnen. Dit kan eenvoudig voorzichtigheid zijn, voortgekomen uit vroegere droevige ervaring, toen zulke "bevrijdings-regeringen", die al te haastig waren opgericht, ineens stortten of eenvoudig weg werden onderhandeld (zoals de Cambodische Khmer Verzetsregering in 1954).

Volgens de officiële Amerikaanse visie is er geen twijfel aan dat het Bevrijdingsfront niets anders is dan een onderafdeling van de herenigingscommissie, die onder de ministerraad van de regering in Hanoi ressorteert. Het witboek van het State Department bevat nauwgezette tabellen die de verbanden met de noordelijke militaire en politieke instanties laten zien. Maar voor veel mensen kan dat slechts een deel van het verhaal zijn. Er is, bijvoorbeeld, de hooggeplaatste zegsman van het Bevrijdingsfront, die tegen Georges Chaffard van Le Monde zei, dat het Bevrijdingsfront al "lange tijd" zonder het noorden had bestaan, en dat het "liever onze zaken met 'zuiderlingen' onder elkaar regelde". En hij voegde er iets aan toe, dat menig verzetsstrijder (zoals ik, die in de tweede wereldoorlog in Frankrijk was) ten volle zal begrijpen: "We hebben niet al die jaren gevochten om er eenvoudig mee te eindigen dat we de ene groep diktators in plaats van de andere aan de macht helpen."

Het is dit aspekt van de verzets-oorlog dat maar al te vaak en al te gemakkelijk over het hoofd wordt gezien in het geval van het Bevrijdingsfront. Mensen vechten niet acht jaar lang, onder het verpletterende gewicht van de Amerikaanse wapenning, napalm, straalbommenwerpers en, ten slotte, braakgassen, voor de simpele vreugde om datgene waar ze voor vechten over te dragen aan een of andere bureaucraat in Hanoi, nadat ze dat door een ververvijderd partijapparaat is opgedragen. Het Bevrijdingsfront en Zuid-Vietnam hebben beiden een zware prijs moeten betalen voor

de overwinningen van het Bevrijdingsfront. De stafchef van het Amerikaanse leger, generaal Harold K. Johnson, beweert officieel dat tussen 1961 en februari 1965 75.000 Vietcong zijn gedood. In april was het dodencijfer gestegen tot 89.000. Het Franse persbureau beweerde op basis van vroegere rapporten uit Saigon, dat het dodencijfer tussen 1957 en 1961 aan regeringszijde 29.000 bedroeg, en aan de kant van de Vietcong 66.000. Dit ligt niet al te ver af van de bewering van het Bevrijdingsfront zelf, dat er tot nu toe in deze oorlog meer dan 160.000 Zuid-Vietnamezen (aan zijn eigen kant, waarschijnlijk) zijn gedood. Er zijn toenemende aanwijzingen dat Hanoi en het Bevrijdingsfront zowel in standpunt als in toon verschillen, net zoals er verschillen zijn geweest tussen Hanoi en Peking of Moskou. Zo werd een belangrijke politieke verklaring van het front op 22 maart (1965) in aanzienlijke mate afgezwakt door Hanoi. De laatste weken zijn er berichten uit Parijs geweest dat Peking, uit angst dat Hanoi onder het gewicht van de Amerikaanse druk zou verzwakken, heeft geprobeerd Hanoi te omzeilen door via de delegatie van het Bevrijdingsfront in Peking en afgezanten in Laos en Cambodja direct met het front in contact te treden. Veel waarnemers vermoeden dat de ogenschijnlijke onverzettelijkheid van Hanoi in werkelijkheid zijn betrekkelijke onvermogen moet verbergen, om het Bevrijdingsfront aan handen en voeten gebonden aan een problematische conferentietafel "af te leveren". Daar Hanoi de guerilla-beweging al twee keer eerder heeft verraden, in 1954 en 1956, zal het die taak wellicht moeilijk, om niet te zeggen volkomen onmogelijk vallen. Toch is het vanuit die veronderstelling - dat wil zeggen dat de hele guerilla-beweging in het zuiden snel in elkaar zou schrompelen als hij slechts door het noorden in de steek zou worden gelaten - dat de hele tegenwoordige politiek van het bombarderen van Noord-Vietnam om hen te dwingen het Bevrijdingsfront te negeren bij de onderhandelingen, wordt gevoerd. De volgende paar weken zullen wellicht aantonen of deze verwachting niet wat te simpel is om geheel waar te zijn.

1) Fall's artikel werd geschreven in april 1965.

(The Viet-Nam Reader - articles and documents on American Foreign Policy and the Viet-Nam Crisis. Edited by Marcus G. Raskin and Bernard B. Fall. Ed. Random House N.Y. 1965. Ook uitgegeven als Vintage-book pocket a f 10-65.)

Tele-discussies, artikelen en boeken over het Viet-Nameese conflict krijgen meer betekenis als daarbij uiteindelijk een poging wordt gedaan een oplossing te zoeken voor dit conflict. Terecht hebben Fall en Raskin aan het eind van hun boek, Vietnam-Reader, een dergelijke poging ondernomen en in 9 punten een aantal vredesvoorstellen geformuleerd en nader uitgewerkt. Wij zijn van mening dat hun vredesvoorstellen een waardevol uitgangspunt vormen voor een discussie over dit onderwerp en wel voornamelijk omdat Fall en Raskin zich niet beperken tot het opsommen van een aantal punten, maar deze ook meer gedetailleerd uitwerken,

waardoor een gedachtenwisseling hierover beter mogelijk is. Daarom laten wij hieronder de voorstellen van Fall en Raskin volgen.

D I P L O M A T I E K A L T E R N A T I E F voor de Amerikaanse politiek voorstellen van de samenstellers

B.B. Fall en M.G. Raskin.

Nu Amerikaanse eenheden actief betrokken zijn bij gevechten in Vietnam zal het schijnheilig en immoreel zijn om als argument te gebruiken dat het niet "hun" oorlog is en dat zij niet verantwoordelijk zijn voor het willekeurige doden of verminken van burgers door het overmatig gebruik van wapens die hele gebieden kunnen vernietigen (splinterbommen, napalm, plantendodende en bedwelvende gassen en chemicaliën) op slecht gemarkeerde niet-militaire doelen.

Dit geldt in even grote mate voor het gebruik van marteling en andere gewelddadige manieren van ondervraging, en het moedwillig vermoorden van gevangen genomen soldaten, die behandeld zouden moeten worden als krijgsgevangenen. Indrukwekkend fotografisch en gedocumenteerd bewijsmateriaal is vergaard door verantwoordelijke westerse waarnemers, welke aanwijzingen geven dat deze daden plaats vinden in de aanwezigheid van Amerikaanse militaire autoriteiten in Vietnam. Het wordt tijd dat de USA als beschaafd land, als ondertekenaar van de meeste verdragen en conventies die dergelijke daden omvatten, en als aanklagende mogendheid bij het Neurenbergse proces van oorlogsmisdaden, op de volgende manier haar volledige verantwoordelijkheid op zich neemt:

(a) Alle Amerikaanse dienstplichtigen in Vietnam dient volledig duidelijk gemaakt te worden dat de konventies van Den Haag en Genève over oorlogsvoering te land en over de behandeling van krijgsgevangenen, oorlogsslachtoffers minstens volledig gelden voor gevechtshandelingen in Vietnam. Zij zullen in het bijzonder geïnformeerd moeten worden over het feit, dat de konventie van Geneve van 1949 zich uitstrekt over het grootste deel van de bescherming der krijgsgevangenen ook voor "konflikten die geen internationaal karakter hebben" (b.v. burgeroorlogen). Die konventie was tussen haakjes geratificeerd door Zuid-Vietnam (1953), de V.S. (1955) en Noordvietnam (1957).

(b) Zuid-Vietnamese en Amerikaanse troepen zullen ervan in kennis gesteld worden dat het niet in acht nemen van deze regels door de vijand, DIT de Zuidvietnamezen en Amerikanen niet ontheft van hun eigen verantwoordelijkheid om ze in acht te nemen. De Neurenbergse Oorlogsmisdaden Rechtbank bevestigde uitdrukkelijk dat het in acht nemen van de regels van het oorlog voeren zelfs tegenover een niet-ondertekenaar "bindend was als verklaring van het internationale recht". Er is nog meer te zeggen over het sadisme en de martelingen. Bureaucraten kunnen bij dergelijke zaken betrokken worden zonder zelf hun handen hieraan vuil te maken. Dat is een gevaarlijke tendentie in een regering. Een onafhankelijk onderzoek (volgens de richtlijnen van de Warren kommissie) van de activiteiten en direktieven van Amerikaans personeel en politiek m.b.t. het oorlogsgedrag zou er veel toe bijdragen om de verantwoordelijkheid in de staatkunde te herstellen.

(c) Het Rode Kruis van het Bevrijdings Front zal erkend worden als een menslievende organisatie, die tot doel heeft het lijden van NBF-gevangenen, die in onze handen (of in die der Zuidvietnamezen) zijn, te verzachten en om het lot van Amerikaanse en Zuidvietnamese krijgsgevangenen, die in handen zijn van de Viet-Cong en voor wie blijkbaar niets gedaan wordt en van wie het lot verzwegen wordt, te verlichten.

In de Indochinese en in de Algerijnse oorlog verleende het Franse leger Rode Kruis-privileges aan de andere kant zonder dat dat verder politieke erkenning betekende. Het was nogal ironisch om de Amerikaanse minister van defensie Robert S. McNamara, tijdens een persconferentie in augustus 1964, de hoop te horen uitspreken dat de niet-erkennde Noordvietnamezen privileges voor krijgsgevangenen zouden verlenen aan Amerikaanse piloten die neergeschoten waren boven Noord-Vietnam (hetgeen zij in feite wel doen), terwijl niemand er tot nogtoe aan gedacht heeft dergelijke privileges aan Noordvietnamese militairen, die gevangen genomen werden in Zuid-Vietnam, te verlenen. Als een vanzelfsprekend resultaat van deze tegenstrijdigheid in het beleid kondigden de Noordvietnamezen op 29 sept 1965 aan dat zij vanaf die tijd de Amerikaanse piloten als oorlogsmisdadigers zouden behandelen.

Inspecties van krijgsgevangenenkampen aan beide zijden zou verplicht moeten worden. De reputatie van Amerika en Zuid-Vietnam zou er alleen maar bij winnen, zelfs als de uitvoering ervan eenzijdig zou blijven. (Wij tekenen hierbij aan dat het ministerie van binnenlandse zaken dit voorstel op het ogenblik onderzoekt.)

II) Een "de-escalatie scenario" zou als een eerste stap kunnen inhouden het introduceren van de Ver.Naties in het Vietnamese probleem. (Hierbij willen wij erop wijzen dat pogingen om de kwestie-Vietnam op de agenda van de V.N. te krijgen in januari van dit jaar zijn mislukt, o.m. doordat belangrijke bij het conflict betrokken partijen - Noord-Vietnam en China - niet in de V.N. zijn vertegenwoordigd. - Red. Vietnam Bulletin.)

(.....)

(a) Een groter gebruik zou gemaakt moeten worden van de conventionele apparaten om contact te maken met een tegenstander, zoals neutrale boodschappers, bemiddelaars enz., om een einde te maken aan de verschillende obscure "contacten" en "tekens" die gebruikt zijn in de Vietnamese situatie. Bemiddelaars van de V.N. hebben in het verleden goed gewerkt waar nationale bemiddelaars hebben gefaald. Deze ervaring zou weer toegepast kunnen worden.

(b) De de-escalatie van luchtoperaties zou een militair bewijs van goede wil kunnen zijn. Als het massieve bombardement van Noordvietnamese militaire en (zoals nu toegegeven. industriële) doelen ten zuiden van Hanoi bedoeld was om het Noordvietnamese moreel te breken, heeft dit middel reeds eind 1965 gefaald.(.....)

(c) Een V.N."aanwezigheid" zou onmiddellijk geëffectueerd kunnen worden bij de zetels van de Internationale Controle Commissie in Hanoi en Saigon, als een permanent kanaal voor diplomatieke communicatie. De Liaison missies van de strijdende partijen (bijv. een Zuidvietnamees legerteam in Hanoi en een Noordvietnamees legerteam in Saigon), welke door Ngo Dinh Diem in 1957 eenzijdig werden afgeschaft, zouden weer in het leven kunnen worden geroepen. Het zuidelijk team in het Noorden zou een Amerikaanse afdeling kunnen omvatten, daar zij de voornaamste strijdende partij is in de oorlog.(...)

(d) Het in het leven roepen van een gedemilitariseerd onderhandelingsgebied langs de 17e breedtegraad op de wijze van Pan Mun Jom in Korea, zou er toe kunnen bijdragen de verhouding tussen de twee Vietnams te stabiliseren.(...)

De bovengenoemde stappen... zijn bedoeld om het feit te

andere strepen dat er meer mogelijkheden zijn om een conflict te beëindigen dan door de totale overgave van één partij, en dat de tussenliggende stappen die moeten leiden tot een staakt-het-vuren zo geleidelijk kunnen zijn als de lokale of intern nationale toestand maar toelaat. Maar bovenal zijn zij bedoeld om de mogelijkheden van contact te vergroten zo dat de Vietnamese crisis meer als een politieke dan als een louter militaire oefening gezien kan worden.

III) Er schynt verrassend weinig onenigheid te zijn met betrekking tot de soort onderhandelingen die gevoerd moeten worden. Beide kanten hebben de verschillende verklaringen verwezen naar een konferentie in de stijl van Geneve, van het type dat daar in 1954 en in 1962 plaats vond. Beide kampen zijn het er ook over eens dat de beide zones van Vietnam een redelijk lange tijd na het staakt-het-vuren als gescheiden staten zouden moeten voortbestaan en dat beiden vrij zullen moeten zijn van buitenlandse troepen en bases.

(a) Wat de organisaties die moesten toezien op de naleving van de verdragen van 1954 en 1962, onder de Engelse en Russische medevoorzitters, echter misten waren de "tanden" die andere dergelijke organisaties wel hadden (bv. de wapenstilstandsorganisatie van de Ver.Naties in Palestina) namelijk het gebruik kunnen maken van een effectief supranationaal politiek gezag. De veiligheidsraad der V.N. of een speciale V.N.commissie die met het toezicht belast is zouden die rol zeer kunnen vervullen.

(b) De gereactiveerde controlemachine kan van het I C C type zijn, uitgebreid en misschien met een grotere schare leden en een groter aantal controle afdelingen met een werkelijke "Vredesmacht" die langs de kleine gedemilitariseerde zone op de 17e. breedtegraad patrouilleert. De volledige opzet zou ook (zoals hiervoor reeds gezegd: het heeft bestaan, maar is afgeschaft door de Zuid Vietnamezen) gezamenlijke "staakt het vuren" teams kunnen omvatten. De effectiviteit van dergelijke teams is bewezen door bijna twintig jaren van operaties langs de Israelische - Arabische grenzen. De gezamenlijke teams zouden op hun beurt opereren onder de supervisie van het ICC en de VN.

IV) Maar het kernprobleem is hoe het Nationale Bevrijdingsfront en de verschillende rebellengroeperingen in de Viet Kong betrokken kunnen worden bij een regeling van de Vietnamese oorlog. Het harde feit blijft bestaan, dat zodra het vechten afgelopen is, de Viet Cong, - haar communistische en niet-communistische elementen, - een dominerende positie in Zuid-Vietnam zal hebben, omdat zij grote gebieden van het platteland en dorpen in haar macht zal hebben, een gigantisch en politiek-effectief netwerk door heel Zuid Vietnam heeft ontwikkeld in de loop van vijftientwintig jaren. Dat de Vietcong een factor is in Vietnam is een harde werkelijkheid; of de oorlog nu doorgaat, verhevigd en ge-escaliseerd of gestopt wordt - zoals al eerder gezien werd, botst het programma van het Nationale bevrijdingsfront niet, tenminste formeel niet met essentiële Amerikaanse doelstellingen. Het sleutelprobleem zal natuurlijk zijn het creëren van de juist opzet van integratie van het Bevrijdingsfront als een legale politieke macht in het Zuid-Vietnamese leven.

(a) Als eerste stap in het de-escalatieproces zullen de Ver.-Staten, door de goede diensten van de Ver.Naties of van een derde partij, al hun troepen terugtrekken die na 7 februari 65 naar Zuid-Vietnam gestuurd werden. Onder toezicht van de ICC zullen de Noordvietnamezen alle troepen terugtrekken die Zuid-Vietnam na 7 februari 1965 binnentrokken.

Het doel van deze zet is het terugbrengen van de militaire kant van het Vietnamese probleem tot politiek handelbare proporties. Hoe groter het aantal militaire troepen die hierbij betrokken zijn, hoe meer de mogelijkheid van een totale oorlog toeneemt.

(b) Gedurende dit eerste stadium van terugtrekken zou een politieke conventie van Zuidvietnamezen gearrangeerd moeten worden. Maar eerst zouden de VS, het NBF en de Noord- en Zuidvietnamese regeringen formeel een amnestie voor alle politieke groepen in Noord- en Zuid-Vietnam moeten afkondigen. De conventie zal afgevaardigden uit alle partijen en alle delen van Zuid-Vietnam moeten omvatten: afgevaardigden van het NBF, andere groepen in de Vietcong, de gewapende troepen, de boeddhisten, de katholieken en andere religieuze sekten. De conventie zou belast moeten worden met de verantwoordelijkheid een regering te vormen die voor de republiek Zuid-Vietnam representatief zou zijn op een internationale conferentie, die overeenkomstig zou zijn aan die van Genève van 1954 en die onder auspiciën van de V.N. zal moeten plaats vinden.

V) De V.N.-Geneve conferentie zou ondernomen moeten worden om politieke en diplomatieke organen op te bouwen die met de volgende problemen te maken zullen hebben:

- a) Terugtrekking van niet-Zuidvietnamese gewapende troepen uit Zuid-Vietnam binnen een bepaalde tijd.
- b) Reactiveren van een versterkte en vergrote gezamenlijke commissie en een internationale controle-commissie die de macht zou moeten hebben om klachten te onderzoeken, om op te treden als politiemacht onder bepaalde overeengekomen voorwaarden met de opdracht geregeld rapporten aan de V.N. te overleggen over eventueel niet nagekomen afspraken. Haar taak zou moeten behelzen het toezicht houden op het terugtrekken van nog aanwezige niet-Zuidvietnamese troepen, het garanderen van amnestie aan alle deelnemers in de Vietnamese oorlog en het controle uitoefenen op de uitlevering van krijgsgevangenen.
- c) De verantwoordelijkheid van het dienen in de ICC zou onder de leden van de V.N. moeten rouleren, waarbij de meerderheid uit niet-westerse staten zou moeten komen. Betaling van deze activiteiten zou van de grote mogendheden moeten komen.
- d) Als onderdeel van het verdrag zouden de landen van Z.O.-Azië hun meningsverschillen op legale wijze moeten bijleggen. Cambodja, Laos, Thailand en N- en Z-Vietnam zouden de verplichte jurisdictie van het internationale hof van justitie grensgeschillen en andere moeilijkheden die als legaal gesteld kunnen worden, moeten accepteren. Andere middelen zouden onderzocht moeten worden door het bureau van de secretaris-generaal ten dienste van de internationale bemiddelingsorganisatie om schijnbaar hardnekkige regionale problemen op te lossen. Een dergelijke internationale verantwoordelijkheid om de vrede te handhaven zal veel doen om tegenstrijdige tendenties, die tot nu toe in Z.O.-Azië bloeiden als resultaat van eenzijdige interventie en aanvankelijke kolonisatie het hoofd te bieden.

VI) Een verdrag tussen staten onder de garantie van de V.N. zou getekend moeten worden door alle, hoofdzakelijk bij het probleem betrokken machten voor de vestiging van een onafhankelijk en democratisch Z-Vietnam.

- a) Een dergelijk verdrag zou bepalingen voor onafhankelijkheid, de rechten van de mens en democratische instellingen, die in bedoeling overeenkomen met de art. 1 tot 8 van het Oosten-

rijkse staatsverdrag van 1955, moeten inhouden. In dit verband wordt eraan herinnerd dat het Oostenrijkse staatsverdrag getekend door het G.B., de V.S., de S.U. en Frankrijk, de relaties met de beide machtsblokken gedurende het laatste decennium naar genoegen heeft geregeld en de politieke stabiliteit van Centraal-Europa heeft verzekerd. Het nieuwe Vietnamese staatsverdrag zou vrije verkiezingen moeten verschaffen in Z- en N-Vietnam ten einde een verenigde regering te kiezen. Het zou verder verplicht moeten zijn om dergelijke verkiezingen op een bepaalde tijd na de datum der ondertekening van het Geneefse verdrag te houden.

Als dergelijke verkiezingen eenmaal gehouden zouden zijn, zouden de voorwaarden die in de artikels 6 en 8 van het Oostenrijkse Staatsverdrag gesteld zijn, blijven gelden, maar nu voor heel Vietnam. Hangende de verkiezing van een nationale regering voor heel Vietnam, zouden de normale handels-, diplomatieke culturele en postbetrekkingen tussen Noord- en Zuid-Vietnam ingesteld of hersteld kunnen worden.

Als er geschillen ontstaan binnen Noord- of Zuid-Vietnam of tussen de beide staten, zou het strijdpunt verwezen moeten worden naar de diplomatieke afdeling van de ICC. Als de strijdvraag beoordeeld is door een meerderheid van ICC-leden- en wij denken aan een vergrote ICC - zou het geschilpunt naar de Veiligheidsraad der Verenigde Naties gebracht kunnen worden, voor discussie en actie waarvoor artikel 39 e.v. van het Handvest der V.N. kan gelden, daar het gaat om een bedreiging van de vrede.

- b) De belangrijkste mogendheden moeten het erover eens zijn dat Zuid- en Noord-Vietnam geen militaire veiligheidsverdrag zullen steunen. In ruil voor deze neutraliteit zullen hun veiligheid en grenzen beschermd worden door de V.N. door middel van de Veiligheidsraad of een "Uniting for peace" resolutie van de Algemene Vergadering.
- c) Hangende vereniging van Noord en Zuid Vietnam zullen de 2 staten toegelaten worden als leden der Verenigde Naties.

VII) Gewapende troepen van beide Vietnamese staten zouden strikt beperkt moeten worden in aantal manschappen in reguliere en paramilitaire organisaties; en in de hoeveelheid en kwaliteit van de militaire uitrusting die tot hun beschikking staat. Elke buitenlandse militaire adviseur voor dergelijke troepen zou - als dat geëist wordt - door het commando van het Militaire Staf Comité van de Veiligheidsraad der V.N. (artikel 47) geleverd moeten worden, waarbij hun kosten door het land, dat als gast optreedt, gedragen zouden moeten worden.

VIII) De V.S. zouden, door middel van het speciale fonds der V.N., hulp aan Laos, Zuid- en Noord-Vietnam, Cambodja en Thailand moeten bieden om een gemeenschappelijke markt te vormen. Dat zou een douane-unie en noodfondsen om snel te betalen projecten te financieren kunnen omvatten, (de Amerikaanse en de V.N. archieven puilen uit van dergelijke plannen) en, zoals reeds gesuggereerd werd door President Johnson, een economisch ontwikkelingsplan op lange termijn, zoals de Tennessee Valley Authority, voor het Mekong Rivier Plan. Dit is een treffend plan voor land- en waterontwikkeling dat reeds Laos, Cambodja, Thailand en Zuid Vietnam heeft verenigd in deze ontwikkelende activiteit. Er wordt zelfs door diegenen die in het plan deelnemen ge-

zegd dat de Pathet-Lao het Mekong plan steunt en dat de Noord-Vietnamezen dat ook zouden doen als het tot hun gebied zou worden uitgebreid.^x)

IX) In verband hiermee zou een "plan-bank", waarvan het bestuur uit Cambodja, Noord-Vietnam, Laos, Thailand, Zuid-Vietnam, de V.S., Frankrijk, Engeland en de Sowjet Unie zou bestaan, de uitbreiding en planning van projekten op korte termijn in Zuid-Vietnam en het Mekong-project in Zuidoost-Azië kunnen leiden.

De "plan-bank" zou door deze mogendheden gesticht kunnen worden onder de autoriteit van de V.N., waarbij deze de Economic Commission for Asia and the Far East (ECAFE) als zijn "bron" kunnen gebruiken. De organisatorische structuur van de plan-bank zou toestaan dat de gever en de ontvanger beiden als commissarissen erbij betrokken zouden worden. De Volksrepubliek China zou uitgenodigd kunnen worden mee te doen in een der beide hoedanigheden. Als we de Amerikaans onmacht om haar huidige neiging ten opzichte van militaire inmenging te beheersen, uitsluiten, kunnen we enkele redenen vinden voor voorzichtig optimisme. Er zijn twee sterke politieke stromingen in Zuidoost Azië; de ene is nationalisme; de andere vrees voor chinese overheersing. De richting welke de Noordvietnamese leiders (en als er toekomstige Zuidvietnamese zijn) zouden moeten inslaan aannemende dat ze in grote mate steun van de bevolking zouden ontvangen, is het verkrijgen van een nationale politieke identiteit. Dit betekent dat de lokale politieke en militaire leiders de invloed van de Grote Mogendheden (VS Frankrijk, China en de SU) in Zuidoost-Azië zullen moeten doen verminderen. Zij zijn zich ervan bewust dat zij zich niet met sukses kunnen handhaven als ze buitenlandse troepen hun regimes laten steunen, of als zij geheel politiek of economisch afhankelijk zijn van buitenlandse machten.

Ongetwijfeld zal deze beperking op buitenlandse inmenging enige hilariteit veroorzaken, omdat het gebied van Zuidoost-Azië in het verleden altijd gebruikt is als een pion in het spel van de machtspolitiek. Dit tijdperk in de internationale politiek is echter voorbij. Zal Communistisch China het ermee eens zijn zich niet te mengen in kleinere Aziatische naties? Er is geen twijfel over mogelijk dat de relaties van de VS met China zich spoedig in een nieuw stadium zullen bevinden. De Chinese activiteit wordt tot op niet geringe hoogte geraakt door wat Amerika doet. Als de VS helpen om de politieke bezorgdheid van Zuid-Azië op echte strijdvragen te richten - een goede regering en echte nationale onafhankelijkheid zowel als een hogere levensstandaard - zullen we beter in staat zijn om de chinese macht af te stompen, omdat de Zuidoost-Aziatische naties een reden zullen hebben om vrij te willen blijven. Als we het voor China mogelijk maken om op vreedzame wijze deel te nemen in dergelijke politieke, sociale en economische plannen, zullen we veel bereikt hebben om de rechtmatige belangen van 700 miljoen Chinezen te erkennen, en zullen we hun een onwerkelijke belangen hebben ontmoedigd. Het oplossen van de Vietnamese oorlog kan gebruikt worden als een openingswag om de relaties met communistisch China te verbeteren. De risico's van die politiek voor de VS zijn onvergelijkbaar veel kleiner dan die van een "heilige oorlog" met China.

De heilige Augustinus leidde vóór zijn bekering een verdorven leven. Als verdorvenheid een noodzakelijke eerste vereiste is voor verlossing, dan is de situatie in Vietnam rijp voor de

volgende stap. We kunnen er zeker van zijn dat geen enkele politiek die een regering voert, heilig is. De hierboven geschetste politiek is echter duidelijk meer in overeenstemming met het Amerikaanse algemene belang en met de rol die de VS zouden moeten spelen in de wereld van deze generatie.

x) VIII.

Een interessant aspect van de waardering voor dergelijke projecten zelfs onder de Viet Kong werd duidelijk in mei 1965: de Viet Kong heeft een Zuidvietnamese ambtenaar en vijf Japanse technici, die gevangen waren genomen, vrijgelaten toen bleek dat zij waren betrokken bij onderzoeken i.v.m. het Mekong-project.

D E B E L A N G R I J K S T E G E B E U R T E N I S S E N
VAN 18 juli tot 1 aug 1966.

- 18-7-66 President Ho Chi Minh van Noord-Vietnam kondigt een gedeeltelijke mobilisatie af. De secr.gen. van de V.N. U Thant, heeft Noord-Vietnam verzocht af te zien van de berechting van de gevangengenomen Amerikaanse vliegers. Volgens Amerikaanse schattingen bedraagt het aantal Noordvietnamese militairen in Zuid-Vietnam momenteel 35.000 tot 40.000. De bemiddelingspoging van de premier van India, mevrouw Indira Gandhi, is mislukt.
- 19-7-66 De besprekingen van premier Wilson van Engeland met premier Kosigin van de S.U. hebben geen resultaten opgeleverd m.b.t. een opnieuw bijeenroepen van de Conferentie van Genève van 1954, waarvan beide landen voorzitters waren. Noord-Vietnam heeft de Amerikanen ervan beschuldigd bombardementen te hebben uitgevoerd op dijken irrigatiewerken. Washington heeft dit ontkend. De gevechten, direct ten zuiden van de 17e breedtegraad, waarbij Amerikanen tegenover Noordvietnamese troepen staan, (operatie Hastings) duren voort. Deze operatie is tot nu toe de grootste, die Amerikanen in Zuid-Vietnam gevoerd hebben.
- 20-7-66 Het Amerikaanse oppercommando in Zuid-Vietnam heeft besloten dat Noordvietnamese krijgsgevangenen voortaan zullen blijven en beter behandeld zullen worden. Over krijgsgevangen Vietcong-guerilla's is niets medegedeeld. (Ook de gevangenen in een burgeroorlog vallen onder het Verdrag van Genève.) De secretaris-generaal van de Wereldraad van Kerken dr W.A. Visser 't Hooft heeft er bij Noord-vietnam op aangedrongen af te zien van een berechting van de Amerikaanse vliegers. De Noordvietnamese troepen onttrekken zich aan de strijd bij de operatie Hastings (zie 19 juli), die de Amerikanen onlangs gelanceerd hebben. Volgens Amerikaanse mededelingen waren de Noordvietnamese eenheden reeds op de hoogte van de Amerikaanse voorbereidingen voor deze operatie.
- 21-7-66 B. en W. van Goes hebben verklaard geen maatregelen te zullen nemen tegen de leraar uit hun gemeente die een actie voert om de kwestie-Vietnam op de agenda van de Tweede Kamer te krijgen.

- 22-7-66 Pres. Johnson heeft Noord-Vietnam bedreigd met represailles als de Amerikaanse vliegers worden berecht. De Zuidvietnamese boeddhistische monnik Nath Hanh brengt een bezoek aan Nederland.
- 25-7-66 President Ho Thi Minh deelt mee dat er voorlopig geen proces tegen de Amerikaanse vliegers zal plaatsvinden. Volgens het Noordvietnamese nieuwsagentschap hebben Amerikaanse vliegtuigen op 1 juli een school en een markt gebombardeerd in de Zuidvietnamese provincie Bien Hoa waarbij meer dan 130 mensen, onder wie vele schoolkinderen om het leven zijn gekomen. (Bien Hoa ligt even ten noorden van Saigon.)
- Pres. Johnson heeft gezegd dat Noord-Vietnam rekening moet houden met zwaardere luchtaanvallen tenzij het instemt met onderhandelingen. Guerillatroepen hebben twee belangrijke bruggen in de weg- en spoorwegverbinding tussen Da Nang en Hué vernietigd. Dit gebied en deze verbindingswegen zijn reeds sinds voorjaar 1965 door de Amerikanen herhaaldelijk gezuiverd. Woordvoerders van het Amerikaanse ministerie van defensie hebben Russische beweringen tegengesproken volgens welke Westduitse soldaten en Westduitse giftige chemicaliën worden gebruikt in Zuid-Vietnam.
- 26-7-66 Generaal Ky heeft verklaard dat alleen een militaire invasie in Noord-Vietnam tot een volledige overwinning kan leiden. Ten zuiden van de 17e breedtegraad (operatie Hastings) zijn Amerikaanse troepen in hevige gevechten gewikkeld met Noordvietnamese eenheden. De conferentie Kerk en Samenleving van de Wereldraad van Kerken te Genève heeft het toenemende Amerikaanse ingrijpen in Zuid-Vietnam "niet gerechtvaardigd" genoemd.
- 27-7-66 Bij de operatie Hastings, ten zuiden vd. 17e breedtegraad, zouden tot nu toe 736 Noordvietnamezen of Bevrijdingsfrontguerilla's gesneuveld zijn. Het is de Amerikanen echter niet gelukt de tegenstander te omsingelen. Senator Mansfield heeft als zijn mening te kennen gegeven dat de Ver. Staten zich geheel moeten distantiëren van de uitlating van Gen. Ky over een invasie in Noord-Vietnam.
- 28-7-66 Generaal Ky heeft zijn pleidooi over een invasie in Noord-Vietnam herhaald. Washington heeft er i.v.m. Ky's verklaring op gewezen dat pres. Johnson "geen verdere uitbreiding" vd oorlog wenst. Voor de verkiezingen van september in Zuid-Vietnam zijn tot nu toe 650 kandidaten geregistreerd; uitgesloten zijn communisten en neutralisten.
- 29-7-66 Volgens Oostduitse en Russische persberichten vechten er Westduitse militairen in Zuid-Vietnam.
- 1-8-66 Amerikaanse vliegtuigen hebben op 30 juli voor het eerst bombardementen uitgevoerd op de gedemilitariseerde zone tussen Noord en Zuid-Vietnam. Na zijn terugkeer uit Moskou heeft Oe Thant verklaard "dat er geen enkele vooruitgang is geboekt ten aanzien van een oplossing van het conflict in Vietnam".

(N.R.C. - Le Monde)

THE NEW YORK TIMES INTERNATIONAL EDITION

TAI SAO
HƠN 11 NGÀN CÁN
BÍNH VIỆT CONG ĐÃ
TRỞ VỀ VỚI CHÍNH
PHỦ VIỆT NAM
CÔNG HOA TRONG
NAM 1965?

PSYCHOLOGISCHE OORLOGSVOERING: Dit zijn typische pamflatten uitgegoid door de V.S. boven de Vietcong troepen. Bovenstepamflat toont "Rooien die burgers mishandelen, tekst: "Waarom doden de V.C. onschuldigen en weerlozen?" In het midden: Rooie en Saigon soldaat. Links staat: "Dit is de ruggesteun van de VC." Rechts: "Dit is de ruggesteun van de Republiek van Viet Nam". De vraag bij de onderste pamflet is: "Waarom zijn 11.000 VC. soldaten overgelopen naar het Saigon leger in 1965?"

De familie van een negersoldaat, in Viet-Nam gevallen, kreeg in zijn geboorteplaats te horen dat er alleen maar plaats was voor hem in de zwervershoek van de begraafplaats. Een ander kerkhof kwam niet in aanmerking, want dat was alleen voor blanken (gevallen voor het Vaderland) (Militia Christi 23-7-66)

De populariteit van Johnson in Amerika is sinds de bombardementen op Hanoi en Haiphong gestegen van 47% tot 54% (Le Monde 22-7-66)

AUSTRALIA

In geheel Australië worden op het ogenblik activiteiten ont-plooid voor de vrede in Viet-Nam en tegen het zenden van soldaten naar Viet-Nam.

Een Gallup opinie-onderzoek over het zenden van soldaten naar Viet-Nam vermeldt : (Sun Herald 13 maart) Een van de vragen van de interviewer was: "Als uw bataljon naar Viet-Nam zou worden gezonden denkt u dat u (de soldaat) met uw bataljon mee zou gaan of zoudt u thuis blijven?". Dezelfde vraag werd gesteld in december 1965 en in februari 1966

	december 1965 %	februari 1966 %
Hier blijven	52%	57%
naar Viet-Nam gaan	37%	32%
geen voorkeur	11%	11%

De beslissing van eerste minister Holt om 1450 soldaten naar Viet-Nam te sturen en de dood van Private Noack, de eerste Australiese soldaat die in Viet-Nam gedood werd heeft hevige protesten opgeroepen bij de Raad van Kerken, De Australiese Raad van Vakverenigingen, de Australiese Labour Party, studenten en vooraanstaande burgers,

L I T E R A T U U R O V E R V I E T N A M

James Cameron - FROM HANOI, vijf artikelen van een ooggetuige over het Noordvietnamese standpunt m.b.t. de oorlog, 6 pag.

THE YEAR OF THE HAWKS - Bernard Fall, een overzicht van de huidige situatie en gemiste mogelijkheden tot onderhandelingen, 8 pag.

THE UNITED STATES IN VIETNAM - George Kahin en John Lewis. een beknopte geschiedenis, 13 pag.

Deze drie boeken zijn te bestellen bij:

National Sane 17 East 45th street, New York N.Y. 10017

VIET NAM EN WIJ - Ds L.D.G. Knipscheer. Een weergave van de toespraak die op de buitengewone vergadering van de Algemene Doopsgezinde Sociëteit in Utrecht gehouden werd op 12 maart 1966. Uitgave van de Doopsgezinde Vredesgroep 1966. Sav.-Lohmanlaan 41 Groningen

Hans J. Morgenthau - VIETNAM AND THE UNITED STATES, Public Affairs Press, Washington.D.C., 1965.

Bevat artikelen die Morgenthau sinds 1956 in verschillende tijdschriften over Vietnam publiceerde en waarin hij zich een tegenstander van de Amerikaanse Vietnam-politiek toont. Het boek bevat tevens een chronologie van 21 pag. van de gebeurtenissen in Viet-Nam vanaf 5 juni 1948 (stichting van de staat Viet-Nam, met als hoofd Bao Dai, binnen de Franse Unie) tot en met 17 juni 1965 (McNamara kondigt nieuwe troepen-zendingen naar Viet-Nam aan).

M E D E D E L I N G E N

De administratie van het Viet-Nam Bulletin deelt haar abonneés mede, dat de eerste drie nummers in herdruk zijn. Het zal haar dan ook mogelijk zijn al haar abonneés, ongeacht wanneer zij abonneé zijn geworden, de eerste verschenen nummers zo zij die niet hebben ontvangen, op te sturen.

MEDEWERKERS. De administratie kan nog medewerkers voor te vertalen en kranten nalezen gebruiken.

Jongerenkomitee voor Vrede en Zelfbeschikking voor Viet-Nam. postbus 2056, Amsterdam. Het Jongerenkomitee verspreidt een prentbriefkaart, geadresseerd aan minister Luns, met het verzoek aan de Nederlandse regering zich te distancieren van de Amerikaanse politiek in Viet-Nam. Te bestellen voor 25 cent per stuk op postgiro 611302 (10 cent extra storten voor verzendkosten).

Enkele Utrechtse jongeren hebben het initiatief genomen om een kettingbrief-aksie tegen de oorlog in Viet-Nam te organiseren. Het is de bedoeling dat men één brief naar de heer Luns stuurt en vier dezelfde brieven naar vrienden. Inlichtingen te verkrijgen bij : Ton van Maurik, Fregatstraat 69, Utrecht.

D R U K W E R K

Frankering
bij abonnement
Amsterdam

H.G.J. Zonnenberg

Postbus 187

UTRECHT 1

25

afz. Viet Nam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND